

Đừng Mong Gì Hơn

Lại thị Mơ

Các bà lái xe, cũng như đàn ông trông con, ít khi nào được khen. Tôi cũng không ngoại lệ. Việc đầu tiên phải thi lấy bằng. Hồi đó mới 4 bó, chỉ đeo kính để đọc sách, vẫn còn nhìn xa được. Nên khi đậu thi viết cũng chẳng để ý, họ đánh dấu phải đeo kính khi lái xe. Bởi vậy khi ông anh dạy tập lái thi thực hành, tôi không mang kính. Vô xe thi thực hành, ung dụng tự tin, mới chạy chút xíu, ông chấm thi ngồi bên bảo ngừng. Tôi ngạc nhiên trở mắt, ông hỏi có biết tại sao không: Kính đâu? Thật là khốn khổ, vì tôi chỉ mang kính khi đọc, đeo vào nhìn xa bị chói loà. Tìm mãi mới ra cái kính trắng không độ, đeo cho có.

Cho tới bây giờ tôi, cũng không biết tại sao tới lần thứ ba giám khảo cũng cho tôi đậu, dù tôi không biết đậu chen vô giữa 2 xe (parallel). Đi đâu tôi cũng ráng kiếm chỗ đậu lái tới (dù xa cách mấy, cũng không sao). Kẹt nể đâu phải lúc nào cũng có chỗ đậu như vậy? Một hôm đi chợ dành phải đậu bình thường, nhưng có 2 xe trống hai bên, tưởng đâu chạy vô mua chút xíu ra liền, không sao. Ai dè khi ra, có 2 cái xe mới keng đậu quá sát xe mình. Đành phải nhớ lại mọi lời dạy của ông chồng dặn khi lái xe, tôi không làm được, nhưng vẫn ngoan cố cãi lại:

- Đừng mong uốn thẳng cái cành cây già đã cong. Chẳng thà để vậy, còn xài tạm.

Tôi de tới de lui, chỉ sợ cọ quẹt làm trầy sơn xe bên cạnh. Khi xe lùi được khá đủ, tôi mạnh dạn nhấn ga cho xe ra hẳn ngoài. Ai dè nghe rầm một cái, hoảng hồn tôi tắt máy, bước ra. Đít xe tôi đụng đít cái xe bên phía kia cũng de ra. Tài xế xe kia là một cô Mỹ, bước ra, cô nói:

- I thought you park.

Tôi lắc đầu:

- No, I'm leaving.

Bây giờ quý vị coi hai bà (cùng ngu), giải quyết chuyện cọ quẹt.

Cả hai xem xét chỗ va chạm, (tôi) không thấy gì hết, nhưng cô kia vẫn lo lắng cho cái xe mới toanh của mình. Cả hai cùng sợ trễ giờ làm, nên đồng ý không gọi cảnh sát, chỉ trao đổi giấy tờ bảo hiểm. Định ninh lỗi tại mình (mặc cảm tài xế dờ), nhưng khi về nhà, ông chồng sẫm soi chỉ cho thấy chỗ xe bị móp. Tôi chống chế:

- Xe cũ mà, nhằm nhò gì, vẫn hy vọng xe cô kia vũ như cần.

Không ngờ hôm sau tôi nhận được phone cô Mỹ nói có vết nứt nhỏ, đòi thường \$1200. Không chịu, tôi bảo cô cứ claim gửi cho bảo hiểm phía tôi.

Cho tới bây giờ tôi vẫn phục hãng bảo hiểm, vì khi 2 đít xe đụng nhau, không biết lỗi xe nào.

Chính câu nói đầu tiên của cô là lý do hãng bảo hiểm tìm ra lỗi của ai. Tôi kể rất rõ: Xe tôi chưa ra khỏi chỗ đậu (mới được ¼ thân xe). Hãng bảo hiểm khéo léo dẫn dắt tôi nhớ lại vẽ sơ đồ khi đụng chạm, thì ra xe phía kia tưởng tôi đang tìm cách đậu, nên đã de lấn qua phần đường bên đây. Cuối cùng "thế cờ đảo ngược", xe tôi bị trầy chút đỉnh, được đền vài trăm, còn cô kia xe "xịn", có bảo hiểm hai chiều, cũng hựt ăn.

Khi mới có bằng, tôi chỉ chạy thẳng hay quẹo phải, không dám quẹo trái. Cho tới một hôm, khi đón con đi học về, đường bị chặn để trang hoàng đèn Giáng Sinh, tôi kiên nhẫn đứng chờ. Cỡ nửa tiếng mấy ông Cảnh Sát mới làm xong, một ông tới đòi coi giấy tờ xe, rồi lờm lờm nhìn tôi hỏi:

- Sao không quẹo phía kia?

Chẳng lẽ tôi lấp bắp: *Hơ hơ bên trái, kị!*

Nhìn vào xe thấy con nít và bộ mặt ngu của bà mẹ, ông khoát tay cho đi, còn dặn:

- Lần sau không được chờ.

Tôi cứ tưởng chạy nhanh mới bị chặn, chứ lái chậm mà cũng bị hú còi, bắt tấp vô lề(?). Đi dự sinh nhật, địa điểm hơi xa, lúc đến trời còn sáng, khi về đường dài hun hút tối thui, vắng teo, vừa sợ vừa run, tôi lái rất chậm (như rùa bò), ráng tập trung nhìn bóng tối trước mặt. Bỗng dưng có đèn pha phía sau nhấp nháy: xe cảnh sát. Tôi phân bua mắt kém, không thấy bảng qui định 45 miles. Anh cảnh sát trẻ măng tội nghiệp cảnh cáo, không phạt. Bữa kia đi đàng sau bà cụ già lái chậm hơn rùa bò, tôi bực mình càu nhàu, ông chồng được dịp chỉ chiết:

- Thấy chưa? Cản trở lưu thông.

Ý ông nói, đã không biết lỗi còn ngoan cố, vì tôi luôn luôn "máng mỗ" cả bố lẫn con lái quá nhanh, mặc cho tài xế phân bua:

- Đúng qui định mà.

Tôi chỉ hên vài lần thôi, sau này lãnh giấy phạt dài dài. Một lần bị "oan", ngừng xe ở ngã tư nơi không có đèn giao thông, phía bên kia có cô bé đứng cạnh ông đưa đường (crossing-guard). Tôi đã ngừng xe đứng chờ, nhưng ông ấy khoát tay ra dấu: *quẹo đi*. Vừa quẹo là có xe Cảnh Sát nhấp nháy liền phía sau, tôi phân trần:

- Ông crossing-guard đứng kia, cho tôi quẹo (trước).

Cảnh Sát vẫn cho tôi giấy phạt, rồi nói:

- Dù ông kia khoát tay bảo quẹo, cũng không nghe theo.

Tôi bị phạt (vì trái luật), chứ không phải ông đưa đường.

Bây giờ trí nhớ bắt đầu lơ mơ lúc nhớ lúc quên, tôi bị phạt đích đáng vì đãng trí: Không bật đèn signal quẹo trái, nơi không có đèn giao thông. Con đường đi lại 30 năm, khi muốn quẹo trái, tôi đã chuẩn bị chạy rất chậm, chờ xe phía đường bên kia qua hết, mới từ từ quẹo trái vào con đường nhỏ quen thuộc. Vừa quẹo xong, xe Cảnh Sát nối theo liền, lúc nào câu hỏi đầu tiên vẫn là: *Tại sao bị chặn*. Tôi ngờ ngác lắc đầu, ông doạ treo bằng, phải thi lại bằng mới. Tôi lắc đầu nguây nguậy: *No, no*. Thì ra phía bên kia đường, ông Cảnh Sát đã quan sát tôi từ đầu. Lái theo phản xạ, tôi quên bật đèn signal quẹo trái, nơi không có đèn lưu thông. Tội nặng: Lái xe bất cẩn. Đóng phạt đủ thứ tiền, gần 1 ngàn đô, làm tôi nhớ đời, không bao giờ tái phạm.

Cảnh Sát ở Mỹ không có kiểu bỏ túi tiền mặt, để khỏi biên giấy phạt như ở VN. Luật pháp nghiêm minh. Cảnh Sát lo trật tự đường phố để bảo toàn tính mạng cho người lái xe. Họ phạt để nhắc nhở chúng ta đừng tái phạm. Không có lý do gì thù oán Cảnh Sát.

Bị phạt nặng, xót tiền, tôi không dám tái phạm. Vì người già rất dễ dàng bị lấy lại bằng vĩnh viễn, lúc đó dù năn nỉ cũng vô ích. *Thương con cho roi cho vọt*. Quá đúng cho tôi. Lái xe ẩu, đóng tiền phạt dài dài. Các em tôi gọi là đóng "tiền ngu". Nhịn ăn nhịn mặc, nhịn cả đi chơi. Đi cà, chỉ đủ tiền đóng "tiền ngu", thì quá ngu. Phải không quý vị?

Ngu nhất là say rượu mà vẫn lái xe: DUI (driving under influences), bảo hiểm tăng rất cao. Thậm chí nhiều hãng từ chối khách hàng bị DUI. DUI được xếp vào tội "giết người", vì không phải chỉ nguy hiểm đến tính mạng của người lái, mà còn ảnh hưởng tới người khác. Biết bao tai nạn thương tâm gây ra đều do DUI.

Ở nhiều nơi, học sinh nhắn trên FB có dịch vụ: Mang xe về tận nhà.

Cứ hai em, đến nơi nhậu nhẹt đưa chủ (say rượu) & xe, về tận nhà.

Đừng ham làm "anh hùng xa lộ", vì nếu rủi ro bị thương tật, thì chính bản thân bạn phải chịu suốt đời, chưa kể làm khổ người thân.

Phụ nữ lái xe, cũng như "không có chó bắt mèo...": Đừng mong gì hơn.

Dẫu sao, tôi vẫn "tự hào" giỏi (hơn người không biết lái xe). Chỉ lạng quạng chút thôi, chứ đưa con đi học, đi chợ, đi làm vẫn an toàn cho đến khi về hưu.

Lại thị Mơ